

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Debreceni Róbert ügyvéd által képviselt felperesnek a dr.Árgyelánné dr. Fejes Magdolna jogtanácsos által képviselt Vám- és Pénzügyőrség Közép-Magyarországi Regionális Parancsnoksága alperes ellen vámügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Bíróságon 8.K.31.480/2007. számon indított és ugyanezen bíróság 2008. február 12-én 8.K.31.480/2007/8. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes részéről 9. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 8.K.31.480/2007/8. számú jogerős ítéletét és az alperes 13703/4-2006. számú határozatát hatályon kívül helyezi és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezi.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) forint elsőfokú és 15.000 (tizenötezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

A le nem rótt 16.500 Ft kereseti és 36.000 Ft felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperest a vámhatóság jogerős határozatával, mely határozat közlése 1999. október 11-én történt meg, 6.462.757 Ft vámtartozás megfizetésére kötelezte.

A felperes a jogerős határozat ellen keresetet nyújtott be a Fővárosi Bírósághoz. A Fővárosi Bíróság a felperes kérelmére a jogerős határozat végrehajtását 2000. május 31-én kelt 13.K.32.844/3-I. végzésével felfüggesztette.

Az alperes fellebbezésére a Legfelsőbb Bíróság az elsőfokú határozatot 2001. január 8-án kelt Kpkf.35.869/2000/2. számú határozatával megváltoztatta és a felperes határozat végrehajtása felfüggesztés iránti kérelmét elutasította.

A Fővárosi Bíróság 2001. április 19-én kelt ítéletével a felperes keresetének helyt adva a keresettel támadott alperesi határozatot hatályon kívül helyezte.

Az alperes felülvizsgálati kérelme folytán a Legfelsőbb Bíróság 2003. október 2-án kelt Kfv.I.35.873/2001/3. számú ítéletével a Fővárosi Bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és a felperes keresetét elutasította.

A felperes 2004. január 13-án kelt méltányossági kérelmet nyújtott be a vámfizetési kötelezettség mérséklése elengedése iránt. E kérelmét 2004. augusztus 9-én utasították el jogerősen.

A felperes többször nyújtott be végrehajtás kifogás iránti kérelmet, amelyre levél útján tájékoztatásokat kapott. A felperes végül kérte a 6.462.757 Ft tartozás elévülés jogcímén történő törlését.

Az elsőfokú hatóság 2006. szeptember 29-én kelt határozatával a felperes kérelmét elutasította.

A fellebbezés folytán eljáró alperes mint másodfokú hatóság 2006. december 7-én kelt határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

Az alperes határozatában megállapította, hogy a vámtartozás beszédésének elévülési ideje 1999. október 11-én kezdődött. Tény, hogy a hatályos jogszabályok szerint a jogerősen kiszabott vámteher beszédési joga az esedékességtől számított 5 év elteltével évült el, az adott esetben azonban az elévülés nyugvása többször bekövetkezett. Így 2000. május 31 - 2001. január 8. között 7 hónap 8 nap a végrehajtás felfüggesztésének időtartama alatt, 2001. április 19 - 2003. október 2. között 2 év 5 hónap 13 nap a bírósági eljárás jogerős befejezéséig, végül tekintettel arra, hogy a vámhatóság intézkedést tett a végrehajtás foganatosítása iránt, ezzel az elévülési idő ismét 6 hónappal meghosszabbodott.

A felperes keresetében e határozatok hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja szerint az elévülés nyugvása az adott esetben nem következett be. A jogerős fizetési kötelezettséget megállapító vámhatározat beszédési joga 2004. október 11-én elévült. Hangsúlyozta, hogy a határozat végrehajtásának felfüggesztését a Legfelsőbb Bíróság elutasította, a bírósági felülvizsgálat ideje alatt az elévülési idő folyt jogszabályi rendelkezés hiányában, a méltányossági kérelmének nem adtak helyt, így ez idő alatt sem történt meg a végrehajtás szünetelése.

A felperes állította, hogy végrehajtási cselekmény foganatosításáról nem tud, 2005. folyamán volt először vele szemben inkasszó kibocsátása, ez azonban az elévülési időt követően történt, majd ezt az intézkedését is visszavonta az eljáró adóhatóság.

A felperes arra is hivatkozott, hogy a vámhatóságtól kapott tájékoztatás szerint is a beszédési jog 2005. április 11-én elévült.

Az alperes kérte a kereset elutasítását és fenntartotta a határozatában foglaltakat.

A Fővárosi Bíróság 8.K.31.480/2007/8. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság megállapította, nem volt vitás az a tény, miszerint az elévülési idő 1999. október 11-én kezdődött, melyhez képest az 5 éves elévülési idő nyilvánvalóan 2004. október 11-én járt le. Vizsgálandó az volt, hogy a két időpont között történt-e az elévülés nyugvásának bekövetkezése.

Az elsőfokú bíróság a végrehajtás felfüggesztésének időszakában nem találta alaposnak az alperes álláspontját. Megállapította, tekintettel arra, miszerint a másodfokon eljáró Legfelsőbb Bíróság a végrehajtás felfüggesztés iránti kérelmet elutasította, ebből következően a határozat végrehajtható volt, a 7 hónap 8 nap alatt nem állapítható meg az elévülés nyugvása.

A második érvvel kapcsolatban az elsőfokú bíróság osztotta az alperes álláspontját.

A Fővárosi Bíróság a felperes keresetére 2001. április 19-én kelt jogerős ítéletével az alperes vámteher fizetési kötelezettséget kimondó határozatot hatályon kívül helyezte. Ebben az időben tehát a felperessel szemben nem volt hatályos vámteher fizetési kötelezettséget kimondó döntés.

A Legfelsőbb Bíróság csak 2003. október 2-án hozta meg ítéletét, amellyel hatályon kívül helyezte az elsőfokú bíróság ítéletét és a felperes keresetét elutasította. Így a két időpont között az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az elévülési idő nyugvása bekövetkezett.

A harmadik időszakkal kapcsolatban azt állapította meg, hogy a Legfelsőbb Bíróság ítélete után következő időszakot már végrehajtási szaknak kell tekinteni. A perben alkalmazandó - az Európai Unióhoz történő csatlakozás előtt hatályos - vámjogról, a vámeljárásról valamint a vámigazgatásról szóló 1995. évi C. törvény (a továbbiakban: Vtv.) 148. § /4/ bekezdés értelmében a vámteher adók módjára behajtandó köztartozásnak minősül, így az alperesnek Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény. (a továbbiakban: Art.) 160. § /2/ bekezdés b) pontjában foglaltakat kellett alkalmazni, miszerint a végrehajtási eljárás szünetel, ha a fizetési halasztás részletfizetés, vagy az adótartozás mérséklésére irányuló kérelem tárgyában jogerős döntést még nem hoztak. Tekintettel arra, hogy a felperes 2004. január 13-án méltányossági kérelmet nyújtott be, amelynek elbírálására 2004. augusztus 9-én került sor, így a két időszak közötti 6 hónap 27 nap alatt is szünetelt az elévülés, a törvény erejénél fogva.

E tények alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperesi vámtartozás jogalapjául szolgáló 2392/1999. számú

határozat jogerős és végrehajtható volt, ezért a felperes vámtartozás törlése iránti kérelmét elutasító határozat jogszerű.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte az ítélet hatályon kívül helyezését, és a keresetének megfelelő döntés meghozatalát.

A felperes fenntartotta a keresetében kifejtett álláspontját. Hangsúlyozta, hogy 2005. május 25-ei tájékoztatásban maga az alperes ismerte el, hogy a beszédési jog 2005. április 11-én elévült.

A felperes jogi álláspontja az volt, hogy kizárólag a Vtv. 140. §-ában felsorolt okok vehetők figyelembe az elévülés nyugvásának megállapítására. Ilyen jogszabályi feltétel az esetben nem következett be, ezért az elévülés nyugvását nem kellett megállapítani.

A felperes eljárási szabálysértésekre is hivatkozott, bejelentette továbbá hogy azonos tényállási ügyekben államigazgatási jogkörben okozott kár miatt a vámhatóság felelősségét polgári bíróság megállapította, e mellett alkotmánybírósági panaszt is nyújtott be.

A felperes a felülvizsgálati kérelme kiegészítésében pontosan megjelölte a vonatkozó jogszabályokat, és hangsúlyozta, hogy tudomása szerint végrehajtási cselekményt az alperes nem foganatosított.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

Az alperes bejelentette, hogy a legfelsőbb bírósági ítéletről - kézbesítését követően - 2003. december 10-én fizetési felszólítást küldött a felperesnek, december 23-án pedig megkereste a Fővárosi és Pest Megyei Egészségbiztosítási Pénztárt a felperes munkai adatainak tisztázására, a munkabérből való letiltás érdekében. Ez által a végrehajtási eljárás iránt intézkedett.

A felülvizsgálati kérelem alapos.

A perben eldöntendő kérdés az volt, hogy a felperest vámteher fizetésre kötelező határozat mikor évült el, meddig van helye a vámteher behajtásának.

A vámteher fizetési kötelezettséget megállapító határozatot a felperessel 1999. október 11-én közölték. A jelenleg hatályos közösségi vámjog végrehajtásáról szóló 2003. évi CXXVI. törvény 75. § /1/ bekezdés b) pontja alapján a perbeli esetben a vámjogról, a vámeljárásról valamint a vámigazgatásról szóló 1995. évi C. törvény (a továbbiakban: Vtv.) alkalmazandó. A Vtv. 139. § a) pontja értelmében a vámhatóság által jogerősen kiszabott vámteher beszédési joga az esedékességtől számított 5 év elteltével évül el. Az 5 év a perbeli esetben 2004. október 11-én telt le.

Az alperes három időszakra állapította meg azt, hogy az elévülés nyugvása állt fenn, ezért az 5 év ezekkel az időszakokkal meghosszabbodott.

1. Az első időszakról a végrehajtás felfüggesztésének időtartamáról maga az elsőfokú bíróság is megállapította, hogy nem állt fenn az elévülés nyugvása, mivel a végrehajtás felfüggesztéséről szóló határozat nem emelkedett jogerőre, utóbb azt a Legfelsőbb Bíróság megváltoztatva a határozat végrehajtásnak felfüggesztése iránti felperesi kérelmet elutasította.

Ezen időszakra szóló ítéleti rendelkezést a peres felek jogorvoslati kérelemmel nem támadták, ezért ezt a Legfelsőbb Bíróság nem bírálta felül.

2. A második időszak a keresetnek helyt adó Fővárosi Bírósági ítélet kelte, valamint a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati eljárásban hozott jogerős befejező ítélete közötti tartam volt, amely alatt az alperesi és elsőfokú bírósági álláspont szerint azért nyugodott az elévülés, mivel nem volt olyan végrehajtható határozat, amely alapján a korábban kiszabott vámteher beszédhető lett volna.

A Legfelsőbb Bíróság ezzel az alperesi és elsőfokú bírósági állásponttal nem értett egyet.

Nem vitás, hogy a Fővárosi Bíróság keresetnek helyt adó ítélete folytán hatályon kívül helyezésre került a vámfizetési kötelezettséget megállapító határozat, ez által nem volt olyan döntés, amelynek alapján a vámteher beszédése lehetővé vált volna.

Ez a tény azonban nem jelenti azt, hogy automatikusan bekövetkezhetne az elévülés nyugvása. E szempontból nincs jelentősége annak, - melyet az elsőfokú bíróság ítélete 5. oldalán megállapított - miszerint az elsőfokú ítélet ellen csak rendkívüli jogorvoslati eljárásban lehet eljárni, így a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati eljárásban hozott ítéletet. Jelentősége kizárólag annak van, hogy az alkalmazandó Vtv. 140. §-a /1/ bekezdés a), b), és c) pontjában taxatív felsorolást ad, hogy milyen esetekben nyugszik az elévülés, mint: a végrehajtási eljárás felfüggesztésének időtartama, a vámtartozások megfizetésére adott fizetési halasztás, vagy részletfizetési kedvezmény törvényben biztosított fizetési kedvezmények és a feltételhez kötött vámmmentesség ideje alatt, továbbá a vámraktározás időtartama alatt egyes esetben, valamint a jogellenes forgalomba hozatal miatt indult büntetőeljárás esetén a büntetőeljárás jogerős befejezéséig. A perbeli esetben ezek a törvényi feltételek nem álltak fenn, ezért a Fővárosi Bíróság és a Legfelsőbb Bíróság ítélethozatala között eltelt időben eltelt 2 év 5 hónap 13 napig nem történt meg az elévülés nyugvása.

A harmadik időszak pedig az volt, amikor a jogerős ítélet meghozatalát követően végrehajtási szakban az alperesnek a Vtv.

148. § /4/ bekezdése értelmében alkalmazandó Art. 160. § /2/ bekezdés b) pontját kellett alkalmazni, miszerint a végrehajtási eljárás szünetelt, a fizetési halasztás, részletfizetés, vagy adótartozás mérséklési kérelem tárgyában beadott jogerős döntés meghozataláig. A felperes ugyanis 2004. január 13-án benyújtott méltányossági kérelmét 2004. augusztus 9-ig bírálták el. E két időszak között 6 hónap 27 nap alatt szünetelt az elévülés a törvény erejénél fogva.

A Legfelsőbb Bíróság ezen megállapítással sem értett egyet.

Az alperes az eljárás során három intézkedést is megjelölt azon állítása bizonyítására, mely szerint intézkedést foganatosított a végrehajtási eljárás lefolytatása, a vámtartozás beszédese érdekében. Itt megjegyzi a bíróság, hogy önmagában a Vtv. 140. § /2/ bekezdése alapján ez okból is meghosszabbodna az elévülési idő 6 hónappal.

Az alperes hivatkozott arra, hogy megküldte az adóhatóságnak a végrehajtás foganatosítása érdekében azt az értesítést, amellyel kérte az eljárás megindítását, ezen túl ezt megelőzően már a felperes jövedelmi viszonyaival kapcsolatos megkeresést hajtott végre, illetőleg a felperes részére fizetési felszólítást küldött. Megjegyezve azt a tényt, hogy az alperes ezeket a hivatkozásait okiratokkal az eljárás során nem igazolta, megállapította a Legfelsőbb Bíróság a felperes által, a felülvizsgálati eljárás során becsatolt APEH Kelet-budapesti Igazgatósága 2005. június 13-án kelt határozatából, hogy az alperes 2004. október 7-én kelt megkeresést küldött az adóhatóságnak, amely alapján az adóhatóság a felperes 2004. évre történő visszaigényléséből köztartozás jogcímen 26.792 Ft-ot visszatartott. Ugyanakkor ez a határozat megállapítja, hogy a Vám- és Pénzügyőrség Országos Parancsnoksága 2005. május 25-én kelt az adóhatósághoz faxon továbbított 2005. június 13-án érkezett levelében visszavonta a 2004. október 7-én kelt végrehajtási levelét F. L. ügyében, tekintettel arra, hogy a vámteher beszédési joga ténylegesen 2005. április 11-vel elévült. E visszavonás alapján az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal határozatával a visszatartott 26.792 Ft adózó részére történő kiutalását rendelte el.

E határozat rendelkezéséből és az indokolásban lévő tényállás megállapításból tehát a Legfelsőbb Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperes a hivatkozott vámteher beszédésére vonatkozó végrehajtási eljárást valóban megindította az adóhatósághoz intézett megkereséssel, utóbb azonban azt - e szempontból közömbös, hogy milyen okból - visszavonta. Ez azt jelenti, hogy a végrehajtási eljárást a kérelem visszavonása folytán visszamenőlegesen úgy kell tekinteni, mintha meg sem indult volna. Így fogalmilag kizárt, hogy felmerüljön az elsőfokú bíróság által megállapított végrehajtási szakban akár az Art. 160. §-ára

alapított elévülési nyugvási idő akár a törvény erejénél fogva a Vtv. 140. § /2/ bekezdésében írt 6 hónapos elévülési idő-hosszabbodás.

Mindezekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság megállapította, helyesen hivatkozott a felperes arra, hogy a perbeli esetben az elévülés nyugvása, illetve az elévülés meghosszabbodása nem következett be, ezért a Legfelsőbb Bíróság is azt állapította meg, hogy a vámtartozás beszedésének joga az 5 év elteltével, 2004. október 11-én megszűnt elévülés jogcímén.

Mindezekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság az elsőfokú bíróság jogerős ítéletét és az alperes keresettel támadott határozatát hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte.

Az új eljárás során az alperes köteles az előzőekben kifejtett elveknek megfelelő határozatot hozni.

A pervesztes alperest a Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján kötelezte elsőfokú és felülvizsgálati perköltség fizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti és felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. § alapján az állam viseli.

Megjegyzi a Legfelsőbb Bíróság, hogy a felperes által az ügyvédi meghatalmazásra lerótt illetéket az illetékhivatalnál igényelheti vissza.

Budapest, 2009. március 12.

**Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Danziger Éva sk. előadó bíró,
Dr. Kárpáti Magdolna sk. bíró**